

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ο ποιητής κύριος Γεώργιος Σουρής, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἐδιδέκοθεν ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν ἐκδόσιν τοῦ «Ρωμιοῦ» του ἵνα ἐπιδοθῆ εἰς σύνθεσιν νέων ποιητικῶν του ἔργων, ἤρξατο ἤδη παρασκευάζων τὸν πρῶτον ἐκ τῶν δύο ἀγγελθέντων τόμων του.

Ἐν τῇ μικρῇ του ἐν Φαλήρῳ κατοικίᾳ, τὴν ὁποίαν σκιάζουν τὰ πρὸ αὐτῆς δενδρύλλια, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ὀδηγεῖ ἡ δεξιὰ τοῦ σταθμοῦ τοῦ τροχιοδρόμου κονισαλέα ὁδός, ὁ ποιητής, κατάκλειστος ὅλην τὴν ἡμέραν, τεχνουργεῖ μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ αισθητικῆς τέχνης τὰς πρῶτας σελίδας τοῦ τόμου του, μὴ λησμονῶν ἐνίοτε νὰ ῥίπτῃ εὐέλπι τὸ βλέμμα καὶ ἐπὶ τῆς παραπλεύρωσ κτιζομένης ὑπὸ τῆς οἰκοδομικῆς ἐταιρίας οἰκίας του.

Δὲν ὑπάρχει ἔλλην, ὅστις δὲν ἐνετρήψεν εἰς τὰς εὐφροσύνας καὶ καλλιτεχνικωτάτας στροφάς τῆς Μούσης τοῦ Σουρή. Ὁ Σουρής ὅμως τῶν ἀρξαμένων ἤδη ἔργων του δὲν εἶνε πλέον ὁ Σουρής ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου οἱ στίχοι, σκωπτικοί, ἐπέτων ζῶηροὶ καὶ εὐμολποὶ, μόλις ὑποδεικνύοντες εἰς τὸ βάθος τῶν τὴν ὠχρὰν μελαγχολίαν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ποιητοῦ τῶν· εἶχε καὶ τότε τὰ εἶησ του, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ὠρμῶντο ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν καὶ μόνην εἶχεν ὡς ἐμπνευσίον του. Ὁ Σουρής σήμερον κατῴρθωσε νὰ ἐνώσῃ τὴν σατυρικὴν μετὰ τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἐγκύψας εἰς τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα τῶν αἰῶνων καὶ τῶν ἐθνῶν, ἤρχισε παράγων ἔργον ὅλων πρωτότυπον, ὅλων ἰδικόν του. Ὅταν ὅμως λέγωμεν φιλοσοφίζονται διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς φιλοσοφίας καὶ διὰ τοὺς διηπτροφόρους σχολαστικούς. Ὁ Σουρής, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, γνωρίζει ποία ἀπόστασις καὶ ποῖον χάος ἐγείρεται μετὰ τῆς συστηματικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ποιήσεως. Ἡ ποίησις ἵνα ἀνδρωθῆ ἔχει ἀνάγκην νὰ γαλουχηθῆ εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς φιλοσοφίας, ὡς βρέφος, τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ του παραδίδει εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς τροφῆς· ἀλλ' ἡ τροφὴ δὲν εἶνε μήτηρ, καὶ τὸ βρέφος ἀπογαλουχηθὲν ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν του, τὴν ἰδικὴν του ὁδόν.

Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀκόμη ἡ ποίησις τοῦ Σουρή ἔχει ἴδιον τύπον. Θίγουσα μόλις καὶ ἀκροθιγῶς τῶν διαφόρων φιλοσοφικῶν ἰδεῶν περὶ ἀρχῆς καὶ τέλους καὶ πορείας καὶ ἐξελιξέως τῶν ὄντων καὶ τοῦ κόσμου, παρῳδεῖ, παραμορφώνει πάσας καὶ ξεσπᾷ ἐκαστοτε εἰς τὴν πικρὰν ἐκείνην εἰρωνείαν, ἀπόρροϊαν δυσπιστίας μᾶλλον ἢ ἀπιστίας· εἰρωνείαν, ἥτις μεθ' ὅλην τὴν δηλητηριώδη μελαγχολίαν, τὴν ὁποίαν ἐγκρύπτει, προκαλεῖ τὸ μειδιάμα. Καὶ φιλοσοφοῦσα ἐτι ἡ ποίησις τοῦ Σουρή εἶνε τόσον ἀπλῆ, τόσον σαφής, τόσον διαυγής, ὥστε ἀκόπως δύναται νὰ

εἰσχωρήσῃ καὶ εἰς τῆς ἀμαθεστέρως διανοίας τὰ ἀκακοίκτη ἀδύτα. «Ποιητής σκοτεινός,» λέγει ὁ Νέρον, «τὸν ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, δὲν ἐπιφέρει εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸν κλονισμόν, οὐτινος ἔχει αὐτὴ ἀνάγκην». Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἡ ποίησις τοῦ Σουρή, ἀκολουθοῦσα τὴν ἀκρῶς ἀντίθετον ὁδὸν καὶ κατερχομένη εἰς λεπτολόγους λεπτομερείας δὲν ἀφίνει τὸν ἀναγνώστην νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ μαντεύσῃ· εἶνε ὅμως ἀληθέστερον ὅτι ὁ κύριος Σουρής καὶ εἰς τὰς μᾶλλον τετριμμένας λεπτομερείας εὐρίσκει πάντοτε νέον τι νὰ εἴπῃ, καὶ, περιβάλλων αὐτὰς διὰ νέας ὅλων μορφῆς καὶ ἀκολουθῶν τὴν ἰδιόρρυθμον ἀντίληψίν του, παρέχει τροφήν νέαν εἰς τὸ πνεῦμα.

Ἴδου ποῖον εἶνε τὸ plan τῶν δύο προαγεθέντων τόμων του: Ὁ πρῶτος τόμος θὰ περιλαμβάνῃ τὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ Φασουλή εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Ὁ Φασουλῆς ῥεμβάζει, καθήμενος, ὡς ὁ Βούδας, ὑπὸ σκυλῶν· καὶ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν του ὅλαι αἱ φιλοσοφικαὶ ἰδέαι τοῦ Ἐμπεδοκλέους, τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ Θαλή, τοῦ Ἡρακλείτου, τοῦ Πειθαγόρου, τοῦ Ἀναξίμανου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Μωϋσέως καὶ ἄλλων καὶ ἄλλων, τὰς ὁποίας μίαν πρὸς μίαν ἀνατρέπει ὅλας διὰ τῆς εἰρωνος λογικῆς του. Εἶτα, τρέχων μετὰ τοῦ Περικλέου καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ὡς ὁ Ἄμλετ βασιλέως κρανίον καὶ ἐπαίτου καύκαλον, ἀγνοεῖ τί ζητεῖ, δὲν εἰξεύρει τί θέλει· τὰ βλέπει ὅλα μαῦρα καὶ σκοτεινά, ἀπελπισίαν, ἀνδρίαν παντοῦ, ἕως οὗ, παρῳδῶν τὸν Γκαίτε, ζητεῖ ἀπὸ τοῦ παρουσιασθέντος αὐτῷ Μεφιστοφελῆ οὐχὶ πλέον τὴν νεότητα, ὡς ὁ Φάουστ, ἀλλὰ τὸ γῆρας, τὸ θαυ γῆρας. Καὶ ὁ Φασουλῆς γίνεται γέρον, κρονόληρος, ἐκατοντούτης, ἀπαλλαχθεὶς οὕτω τῆς αἰωνίας βασάνου τῶν πόθων τῆς νεότητος.— Ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ, ἐκδοθησομένῳ βραδύτερον, φιλοσοφεῖ καὶ εἰκονίζει (ὁ Φασουλῆς πάντοτε) τὴν πολιτείαν καὶ τὴν κοινωνίαν. Ἐν δὲ προσερχεῖ τρίτῳ τόμῳ τὴν ἀστρονομίαν, τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν καλλιτεχνίαν. Καὶ οἱ τρεῖς τόμοι θ' ἀποτελοῦνται ἐκ σειρᾶς ποιημάτων μικρῶν καὶ μεγάλων, διαφερόντων μὲν κατὰ τὴν μορφήν, περιστρεφόμενων ὅμως πάντων περὶ τὸ αὐτὸ θέμα· θ' ἀποτελέσουν διπλαθὴ μίαν ἄλυσον, τῆς ὁποίας οἱ κρῖκοι θὰ διαφέρουν μὲν κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφήν, θὰ ὁμοιάζουν ὅμως ὅλοι κατὰ τὸ χρῶμα, καθὼ παραχθέντες ἐκ τῆς ἰδίας ὑλῆς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἴπωμεν ὅτι τὸ μέταλλον τοῦτο θὰ εἶνε ὁ χρυσός:

Ἐκ τῆς ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ Εἰσαγωγῆς ἀποσπῶμεν διὰ τὸ Ἀττικὸν Μοῦσεῖον ἐν ἑκτενὲς μέρος, ἵνα δώσωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἐννοεῖται, ὅτι ἐν τῷ μετὰξυ, ἐλλείψει χώρου, παραλείπονται οὐκ ὀλίγα στροφῆαι.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

*Βρὲ Φασουλῆ καυμένε, δὲν κάθεσαι 'εὖ' αὐγά σου;
τοὺς ψωροφιλοσόφους 'εὖ' διάβολο δὲν στέλλεις;
δὲν σὲ ἀρκεῖ νὰ χάσῃς 'εὖ' ῥάχῃ τοῦ Πηγάσου,
μὰ καὶ φιλοσοφίας ἀρχίζεις νὰ μοῦ θέλῃς;*

*Ὅπως κί' ἂν διεπλάσθῃ τὸ σύμπαν, τί σὲ μέλει;
κί' ἂν ἐξ αὐτῆς παρήχθῃ τῆς μά'ης ἡ ἐκείρης
κί' ἂν ἦτο πρῶτα χάος ἢ μιὰ φωτοεφέλη,
ἐσὺ 'μπορεῖς μὲ τοῦτο καλλίτερος νὰ γίνῃς;*

*Καὶ ἂν 'εὖ' τῶν συστημάτων ἐγκύψῃς τὴν σωρείαν,
καὶ ἂν τοῦ Δημοκρίτου δεχθῆς τὴν θεωρίαν,
καθ' ἣν ἐκ τῶν ἀτόμων συνίσταται ἡ φύσις,
κ' ἐπὶ τῆς θεωρίας αὐτῆς φιλοσοφῆσῃς,*

*Θαρρεῖς τὸ ἄτομόν σου δὲν θά'ναι ὅπως εἶναι,
πῶς ἀσθενὲς σαρκίον ὡς τώρα δὲν θὰ μένῃ,
πῶς δὲν θὰ τὸ μαραινῶν τῶν πόθων αἱ ὁδύνας
κί' οὐδὲ θὰ παίξῃ λόρδα καὶ ἡ παραδαρμένη;*

*Κί' ἂν ὡς ὁ Πυθαγόρας καὶ σὺ ἀνακηρύξῃς
πῶς εἶναι ἀρμονία τὰ πάντα καὶ ρυθμός,
κί' ἂν ἀριθμοὺς ἀγνώστους ἐνέωσῃς κί' ἀναμίξῃς
κ' εἰπῆς πῶς ἀρχει πάντων τὸ ἐν κί' ὁ ἀριθμός,*

*Θαρρεῖς πῶς τῶν πλουσίων τὰ πλούτη θὰ σαρώσῃς;
θαρρεῖς πῶς τὸ πουργί σου θὰ βρῖσκειται γεμάτο,
ἢ τάχα θὰ 'μπορέσῃς τὸ σπῆτι νὰ πληρώσῃς
ποῦ ἔκτισες μὲ χρέος 'εὖ' Φαληρέα κάτω;*

Καὶ ἂν δεχθῆς συμφώνως μὲ τοῦτον ἢ μ' ἐκεῖνον
πῶς πόλεμος διέπει τὸν κόσμον τὸν μαγαρίσκον,
μὴ δὲν ἔμπορῆς νὰ γίνῃς στρατάρχης τῶν Ἑλλήνων
στρωμένος ἔτι Λιακάδα μὲ ραργελέ γριαβίσκον ;

Καὶ ἂν ἔστη Χαριταίαν πετάξας ροερῶς
εἰς τὸν Θεὸν ἐκεῖνον πιστεύσης τοῦ Σινᾶ,
θαρρεῖς πῶς δὲν θὰ φθάσῃ οὐδέποτε καιρὸς
ὅπου θὰ προσκυνήσῃς καὶ σὺ τὸν Μαμμωνᾶ ;

Θαρρεῖς τὸν ἑαυτὸν σου διπλῶς ἂν διαιρέσης,
εἰς τοῦν καὶ εἰς αἰσθήσεις, πῶς δὲν θὰ μείνης βλάξ ;
θαρρεῖς πῶς ἀσφαλίσεις τὰς μεταξύ των σχέσεις
κί' αὐτὸ δὲν θάναϊ δοῦλον τοῦ ἄλλου ἐναλλάξ ;

Καὶ ἂν τοῦ Ἐπικούρου τὴν Ἡδορὴν δεχθῆς
καὶ τύχη καμμιὰν ὦρα καὶ σὺ νὰ ὀρεχθῆς

νὰ φῆς μονάχος ἔνα μουλκείκο πεπόνι
θαρρεῖς πῶς τάντερά σου δὲν θὰ θερίσουν πόνοι ;

Κί' ἂν τὴν ἀχρείαν σάρκα ἐξ ἠδορῶν κορέσης
νομίζεις πῶς μὲ ἄλλος ποτέ σου δὲν θὰ κλαύσης ;
κί' ἂν τὸν βαρὸν χιτῶνα τῆς ἀρετῆς φορέσης
θαρρεῖς πῶς δὲν θὰ θέλῃς ἐκείνας ῥ' ἀπολαύσης ;

Βρὲ Φασουλῆ καυμένη, ὡς ἐδῶ πέρα μείνε,
πολλὴ φιλοσοφία καὶ σκέψις ἄς σοῦ λείπη...
δι' ὅ,τι πρᾶγμα χαίρεις αὐτὸ χαρὰ δὲν εἶναι,
δι' ὅ,τι πρᾶγμα πάσχεις αὐτὸ δὲν εἶνε λύπη.

Ὡς τῶρ ἀρχὴν δὲν ἤρρες, τὸ τέλος δὲν τὸ ξέρεις,
καὶ παῦσε πρὸς ἀβύσσους τὸ πνεῦμα σου νὰ φέρῃς,
πρὶν μὲ ζουρλομαρδύαν σὲ κλείσουν μεσ' ἔτο σπίτι
τοῦ φιλοσόφου Χίου Ζωρζῆ Ἀρομοκαίτη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Η ΨΕΥΤΡΑ

Μιά καὶ μόνη γυναῖκα ἀγάπησα ἴσῃ
ζωή μου, μᾶς ἔλεγε ἡμέραν τινα
ὁ ζωγράφος Δ... Πέντε χρόνια εὐ-
τυχισμένα καὶ ἀνέφελα ἐπέρασα μαζί της
ὄλο χαρὰ, ὄλο γαλήνη. Μπορῶ νὰ εἰπῶ
ὅτι σ' αὐτὴν χρεωστῶ τὸ ὅ,τι εἶμαι σήμε-
ρα, γιατί πλησίον της ἡ ἐργασία δὲν μὲ
ἐτρόμαζε καὶ ἡ ἐμπνευσις μου ἤρχετο
ἀκόπως. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ τὴν ἐγνώ-
ρισα ἐνόμισα ὅτι ἦτον ἰδική μου πάντοτε.
Ἡ εὐμορφία της, ὁ χαρακτήρ της ἀντα-
πεκρίνοντο εἰς τὰ ὄνειρά μου. Ποτὲ δὲν
μὲ ἐγκατέλειψε, ἀπέθανε εἰς τὸ σπίτι μου,
εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, ἀγαπῶσα με... Ἐ!
λοιπόν, ὅταν τὴν συλλογίζωμαι, σκάζω
ἀπο τὸ θυμὸ μου. Καὶ ὅσον ζητῶ νὰ τὴν
ζωγραφίσω μὲ τὸ νοῦ μου, ὅποια ἦτον
πρὸ πέντε χρόνων, μὲ ὄλην τὴν αἴγλην
τοῦ ἔρωτος, μὲ τὸ ὑψηλὸν της ἀνάστημα,
μὲ τὴν μαγευτικὴν της ὠχρότητα, μὲ τὰ
χαρακτηριστικά της, χαρακτηριστικά Ἐ-
δραίας, κανονικά καὶ λεπτά, μὲ τὸ ὀλίγον
παχὺ πρόσωπόν της, μὲ τὴν βραδεία ὀμι-
λία της, ἀσημένια καὶ γλυκεῖα ὅπως τὸ
βλέμμα της... καὶ ὅσον προσπαθῶ νὰ ἐν-
σαρκώσω τὴν ὄψασίαν αὐτὴν, τὸ κάμνω
γιὰ νὰ εἰπῶ :

— Σὲ μισῶ !

Ὀνομάζετο Κλοτίλδη. Εἰς τὸ φιλικὸ
σπίτι ὅπου συννητήθημεν τὴν ἐγνώριζον
ὡς κυρίαν Δελὸς καὶ ὡς χήραν πλοιάρχου.
Τρόντι, ἐφαίνετο ὅτι εἶχε ταξιδεύσῃ πολὺ.
Ὅταν ὠμιλοῦσε καμμιά φορὰ ἔλεγε «ὅταν
ἦμουν εἰς τὸ Ταμπικό»... ἢ «ἐκεῖνη τὴν
ἐποχὴν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Βαλπαράιζου»...
Ἐκτὸς τούτου τίποτε εἰς τὸ βᾶδιμά της,
εἰς τὴν ὀμιλίαν της δὲν ἐπρόδιδε τὸν
πλάνητα βίον, καὶ τίποτε δὲν μᾶς ἔλεγε
τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν βίαν τῶν ἀπροόπτων
ταξιδιῶν καὶ τῶν αἰφνυδίων ἀψίξεων.

Ἦτο παρισηνὴ καὶ ἐνδύετο μὲ μεγίστην
χάριν. Ὅταν ἠσθάνθην ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ἡ
πρώτη μου σκέψις ἦτο, νὰ ζητήσω νὰ τὴν
νυμφευθῶ. Κάποιος τῆς ὠμίλησε γιὰ ἴμενα.

Ἀπὴντῆσε ἀπλᾶ—ἀπλᾶ ὅτι δὲν θὰ ξανα-
πανδρευθῆ ποτέ. Ἀπέφευγα ἔκτοτε νὰ τὴν
ἐπανιδῶ, καὶ ἐπειδὴ ὄλος ἦμην γεμάτος
ἀπὸ ἐκείνην, ὁ νοῦς μου ὄλος ἦτον ἀφιε-
ρωμένος εἰς αὐτὴν, ἀπεφάσισα νὰ ταξι-
δεύσω. Ἐκάμα τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ταξει-
δίου, ὅτε ἔνα πρωί, μέσα ἴσῃ δωμάτιόν
μου, μεταξὺ τῆς ἀκαταστάσεως ἀνθρώπου
ταξιδεύοντος, ἀνοικτῶν κωιτωίων καὶ
ἀνακατωμένων πραγμάτων εἶδα μὲ μεγά-
λην μου ἐκπληξιν τὴν κυρίαν Δελὸς.

— Διατί φεύγετε μοῦ εἶπε ; διότι μ' ἀ-
γαπᾶτε ; Καὶ ἐγὼ ὅσας ἀγαπῶ...μόνον (καὶ
ἐδῶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμε ὀλίγον) «μόνον
εἶμαι πανδρευμένη». Καὶ μοῦ διηγήθη τὴν
ἱστορίαν της.

Ὁλόκληρον μυθιστόρημα ἔρωτος καὶ ἐγ-
καταλείψεως. Ὁ ἄνδρας της ἔπινε καὶ τὴν
ἔδερνε. Ἐχωρίσθησαν ἐπάνω εἰς τὰ τρία
χρόνια. Ἡ οἰκογένειά της, μεγάλης περι-
ωπῆς εἰς τὸ Παρίσι, μετὰ τὸν γάμον της
δὲν ἠθέλε νὰ τὴν δεχθῆ πλέον. Ἦτο ἀνε-
ψιὰ τοῦ Ἀρχιεραδίου. Ἡ ἀδελφὴ της,
χήρα ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ, εἶχε νυμ-
φευθῆ ἐκ δευτέρου τὸν ἀρχιψύλακα τοῦ
δάσους τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. ὅσον δι'
αὐτὴν, ἐπειδὴ εἶχε λάβει καλὴν ἀνατρο-
φὴν, τελείαν καὶ ἐπιμελημένην, εὗρισκε
πόρον ζωῆς. Ἐδίδε μαθήματα κλειδοκυμ-
δάλου εἰς πλουσίας οἰκίας, εἰς τὴν ὁδὸν
δ' Ἀντέν, εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου
Ὀνωρίου καὶ ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα... Ἡ
ἱστορία της ἦτο συγκινητικὴ, ὀλίγον μα-
κροσκελής, γεμάτη ἀπὸ τὰς θελκτικὰς ἐ-
παναλήψεις καὶ τὰ ἀτελεύτητα τυχαῖα
συμβάντα, τὰ ὅποια παρακολουθοῦν τὰς
γυναικείας ὀμιλίας. Ἐτοί λοιπὸν ἐπὶ πολ-
λὰς ἡμέρας μοῦ διηγεῖτο· ἐνοικίασε ἔνα
μικρὸν σπίτικι, εἰς τὴν πόρον τῆς Ἀυ-
τοκρατείας μεταξὺ ὁδῶν ἠσώχων, διὰ
τὸς δύο μας. Ἐνα ἔτος ἐπέρασα ἐκεῖ νὰ
τὴν ἀκούω μόνον, νὰ τὴν βλέπω, χωρὶς νὰ
συλλογιθῶ διόλου τὴν ἐργασίαν μου.
Αὐτὴ μ' ἐστειλε εἰς τὸ ἐργαστήριον μου, καὶ

δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ ἐπα-
ναλάβῃ τὰ μαθήματά της. Ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν εἶμεθα χωρισμένοι καὶ συναντώμεθα
τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ σπίτικι μας.

Μὲ πόσῃν εὐτυχίαν ἐπέστρεψα πίσω καὶ
πόσον ἠμουν ἀνυπόμονος ὅταν ἐβράδυνε
νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πόσον εὐχαριστημένος
ὅταν τὴν εὗρισκα ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ ἐμέ !
Ἀπὸ τὰς ἐκδρομὰς της εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν
Παρισίων μοῦ ἔφερε ἄνεθ' σπάνια, ὠραίας
ἀνοδοδέσμας. Κάποτε τὴν ἠνάγκαζα νὰ
δεχθῆ κανένα δῶρον, ἀλλ' αὐτὴ ἔλεγε ὅτι
εἶνε πειρὸ πλοῦσια ἀπὸ ἑμένα· καὶ φαίνε-
ται νὰ ἐκέρδιζε πολλὰ, διότι ἦτον ἐνδεδυ-
μένη ἀκριβὰ, μὲ μαῦρα πάντοτε, μὲ δε-
λοῦδα, μὲ πλουσίας δαντέλλας, καὶ ὑπὸ
τὴν φαινομενικὴν ἀφέλειαν ὁ ὀφθαλμὸς
μὲ ἐκπληξιν ἀνεκάλυπτε ὄλην τὴν γυναι-
κείαν λεπτότητα, καὶ ψυλαρέσκειαν εἰς
ὄλας τὰς πτυχάς, εἰς ὄλας τὰς ἀποχρώ-
σεις μονοχρόου ὑφάσματος.

Ἐπειτα καὶ τὸ ἐπάγγελμά της δὲν ἦτο
κοπιαστικόν· αἱ μαθήτριά της, θυγατέ-
ρες τραπεζιτῶν, κτηματιῶν, τὴν ἐλά-
ττειον, τὴν ἐσέδοντο· καὶ συχνὰ μοῦ ἐδεί-
κνυε πότε βραχιόλιον, πότε δακτυλίδιον,
τὸ ὅποῖον τῆς ἐδῶριζαν ὡς δεῖγμα εὐγνω-
μοσύνης. Ἐκτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐργασίας
δὲν ἐχωριζόμεθα ποτέ. Τὴν κυριακὴν, ἐκεῖ-
νη ἐπῆγαινε εἰς τὴν ἀδελφὴν της, εἰς τὸν
Ἁγιον Γερμανόν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν
συμφιλιωθῆ, καὶ τὴν συνῶδεα ἕως εἰς
τὸν σταθμόν. Ἐπέστρεφε τὸ βράδυ καὶ
πολλάκις συννητώμεθα εἴτε εἰς κανένα
σταθμόν τοῦ ποταμοῦ εἴτε εἰς τὸ δάσος.
Μοῦ διηγεῖτο τὰ τῆς ἐπισκέψεως, τὴν δρο-
σερὰν ὄψιν τῶν μικρῶν, τὴν οἰκογενεια-
κὴν εὐτυχίαν. Αὐτὸ μὲ ἔκαμε τρελλόν δι'
αὐτὴν, ἐστερημένην οἰκογενείας, καὶ ἐδι-
πλασίαζα τὴν ἀγάπην μου, τὴν τρυφερό-
τητα μου, διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ ἠσ-
μονήσῃ τὴν θέσιν της.

Τί εὐτυχισμένος καιρὸς ἐργασίας καὶ
ἐμπιστοσύνης ! Τίποτε δὲν ὑπόπτευα.